

[Justitsministeren.]

ministeriet og beskæftiger sig med afgiftsspørgsmål, men af færdselsudvalget, som det ærede medlem ikke er medlem af. Dette udvalg holder møde praktisk talt hver uge og ager således ikke med stude. Det vil dog tage nogen tid, inden udvalgets betænkning foreligger, men justitsministeriet overvejer for tiden, om der er mulighed for at gøre det nævnte spørgsmål om fri hastighed samt enkelte andre spørgsmål, herunder iøvrigt også spørgsmålet om stopskilt ved sidevejes udmunding i hovedveje, til genstand for særskilt afgørelse.

Med hensyn til det ærede medlems forslag til individuel afmærkning af vejsving kan jeg oplyse, at også dette spørgsmål allerede er genstand for overvejelser. I den protokol om vejtafler, som blev underskrevet samtidig med den internationale færdselskonvention i Genève i 1949, foreslås for vejsving foruden den nuværende tavle netop også tavler, der angiver svingets nøjagtige kurve, altså således som det ærede medlems ønske var. Justitsministeriet har for nogen tid siden bedt udenrigsministeriet skaffe oplysning fra vore sydlige nabolande — Frankrig, Holland, Belgien, Vesttyskland og Schweiz — om, hvilken afmærkning man vil anvende i disse lande, og når svaret foreligger, vil det blive afgjort, hvilket standpunkt vi her i landet skal vælge. Jeg anser det for rimeligt, at man ved afgørelsen lægger betydelig vægt på, hvilken løsning vore kontinentale nabolande vælger. I Norge og Sverige vil man bibeholde den hidtidige afmærkning.

Det ærede medlem omtalte, at det burde tillades at svinge til højre i større gadekryds med lysregulering, således som det allerede er tilfældet i nogle kryds i København. Dette er selvfølgelig en udmærket ordning, hvor forholdene tillader det, men det er kun tilfældet, hvor vejbanen er meget bred, og iøvrigt må det som hidtil være de lokale myndigheder, der tager stilling til, om en sådan ordning på det enkelte sted er påkrævet og forsvarlig.

Endelig hørte jeg med nogen forbavselse det ærede medlem betegne færdselspolitiet optræden uden uniformering som en skamplet på demokratiet. Det er stærke ord og vist noget helt nyt, at en uniform er mere demokratisk end civilt tøj. Færdselspolitiet har i 25 år udført et stort og yderst fortjenstfuldt arbejde, og det kan næppe anses for hensigtsmæssigt nu at gennemføre en uniformering af dette korps.

Til det ærede medlem hr. Peter Jørgensens forslag om fastsættelse af maksimalarbejdstid for erhvervschauffører skal jeg

blot sige, at man — som meddelt i den svarskrivelse, det ærede medlem selv refererede — længe har været opmærksom på problemet. Bestemmelser af denne art er f. eks. givet i Norge og drøftes for tiden af færdselsudvalget.

Spørgsmålet om konkurrencen mellem vognmænd og traktorejere, som også blev berørt af det ærede medlem — uden at dog konkrete eksempler på misbrug blev nævnt —, vil der blive lejlighed til at drøfte, når rigsdagen om kort tid får forelagt et forslag om forlængelse af traktorloven af 27. maj 1950, som udløber den 31. december 1951. Jeg finder derfor ikke anledning til nu at gå nærmere ind på dette problem.

Det ærede medlem hr. Evald Christensen har fremsat forskellige bemærkninger om den kirkelige betjening i fængsler og arresthuse, og jeg skal i den anledning oplyse følgende:

Ved de store fængsler er ansat ialt 10 præster og præsteviede medhjælpere. Desuden varetager honorarlønnede præster regelmæssigt den kirkelige betjening af fangerne i arbejds huset ved Sdr. Ommø, ungdomsfængslet på Søbysøgaard, fængselsafdelingerne i Renbæk, på Kærshovedgaard, ved Nr. Snede samt i straffelejren Møgelkær. Ved alle disse anstalter gør præsterne et udmærket arbejde, og ordningen synes her at være fuldt tilfredsstillende.

Med hensyn til den kirkelige betjening i arresthusene gælder, at den udføres af den stedlige sognepræst, der i henhold til en bekendtgørelse af 1892 er forpligtet til at besøge arresthusene to gange hver måned. For de største arresthuses vedkommende er der tillagt den af byens præster, hvem opgaven at varetage den kirkelige betjening påhviler, et særligt honorar. Ordningen har formentlig i det store og hele virket nogenlunde tilfredsstillende, men en i årene 1946—48 foretagen undersøgelse viste dog, at den kirkelige betjening i praksis blev udført i temmelig forskelligartet omfang ved de forskellige arresthuse. Under hensyn hertil og til, at reglerne, som jeg sagde, er af temmelig gammel dato, blev sagen gjort til genstand for brevveksling med kirkeministeriet. Den har derefter stadig været til overvejelse i justitsministeriet. Efter at en i de senere år på visse områder foretaget sortering af fangerne nu er tilendebragt, er vi fra justitsministeriets side så langt fremme med sagen, at vi er parat til at genoptage drøftelserne med kirkeministeriet, og det er mit håb, at vi inden længe kan nå til et fornuftigt resultat på dette område.